

1. Имара

Имаме нова съученичка. Зебра. Казва се Ариане и от една седмица е в нашия клас.

В началото Ариане доста изоставаше по математика, но си навакса почти всичко. Зебрите ги бива в смятането. Така твърди Ариане.

– Момчета и момичета – каза госпожа Катò в деня, в който Ариане за пръв път дойде в нашия клас, – поздравете Зеб. с „добре дошла“.

– Ариане – поправи я Ариане. Стоеше до госпожа Катò пред бялата дъска.

– Какво каза? – попита я госпожата.

– Казвам се Ариане.

Госпожа Катò кимна. Но явно не беше съгласна.

– На етикета пише „Зеб.“ – заяви тя. – „З“, „е“, „б“ с точка накрая.

– Но това не е вярно.

– Сигурна ли си?

– Да – каза Ариане. – Съвсем сигурна.

Госпожа Катò отново кимна, този път в съгласие.

– Така да бъде. Ще те наричаме Ариане. Нали така, деца?

Отговорихме вкупом:

– Да, госпожо Катò.

– Това е Ариане.

Ние отново откликнахме с „Да, госпожо Катò“, докато тя оглеждаше класната стая.

– Ето там – обърна се тя към Ариане, като сочеше свободното място, което беше открила. – Можеш да седнеш до Имара.

Ариане ме изгледа с едно око. Наложил се леко да наклони глава, за да може да ме види. И аз я огледах. Огледах окото, ивиците, черното перчемче. И дългите ѝ уши.

Запъти се към мен. Копитата ѝ трополяха по пода, но преди да стигне до моя чин, тя, без да иска, бутна несесера на Пелле на земята. Със задните си части.

– Ей! – викна Пелле.

Ариане извърна глава.

– Извинявай – каза. – Не го направих нарочно. – Върна се малко назад, но веднага се блъсна в чина на Катинка. И в стола на Рави.

– Извинявайте – промълви Ариане отново. Наведе се да вдигне несесера, но това, естествено, никак не е лесно, ако си с копита.

– Няма значение – каза Пелле и сам си вдигна несесера.

Ариане продължи да върви – този път без да се блъска в нищо, – докато стигна до чина ни. Седна до мен.

– Здравей – поздравих я.

– Здравей – отвърна Ариане.

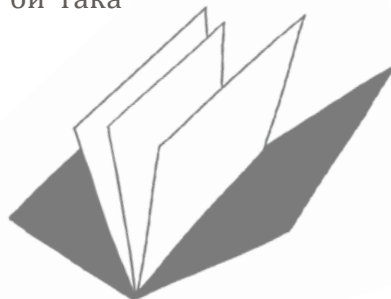
Огледах ушите ѝ. Отблизо изглеждаха дори по-меки и космати. И шаваха. Докато Ариане държеше главата си съвсем неподвижна, двете островърхи мъхнати ушни миди се обърнаха към мен. Може би така ме чуваше по-добре.

– Казвам се Имара.

Ариане кимна:

– Красиво име.

– Да – съгласих се аз, защото името ми наистина е красиво.

– Искаш ли в междучасието да играем заедно? – предложи Ариане.

– Добре.

И урокът започна.

– На какво ще играем? – попитах.

Бяхме в училищния двор. Ариане изпръхтя силно. *Истинско пръхтене на зебра*, помислих си тогава, но нищо не казах, защото вероятно на Ариане нямаше да ѝ хареса.

– На конче – отговори Ариане.

– На конче?

Ариане кимна:

– Едната от нас ще е кончето, а другата – дресьорът. Нали я знаеш тази игра?

– Добре.

Може би беше по-логично да кажем, че ще играем на зебра, а не на конче. Но Ариане не беше съгласна. И не искаше да е кончето. Искаше да е дресьорът.

– Добре – съгласих се отново. – Тогава аз ще съм кончето.

Играта потръгна. Аз цвилех, а Ариане викаше „Дий!“ и „Галоп!“ и аз се затичвах и зацвилвах още по-силно. Ариане пръхтеше през цялото време, както пръхтят зебрите, и пръхтенето постепенно се усиляваше. Тогава аз галопирах още по-диво.

– А сега в тръс – викна Ариане.

– Как се тича в тръс? – поинтересувах се.

– Млък! – скара ми се Ариане. – Конете не могат да говорят!

Аз поклатих глава като истински кон. Не обелих и дума. Опитах се да тичам в тръс, но на Ариане не ѝ хареса.

– Това не е тръс – каза тя. – Не се прави така.

Аз отново се помъчих да препускам в тръс колкото се може по-хубаво. Но просто не се получаваше.

Ариане все викаше:

– Не, не, не!

А след това:

– Сега с камшика!

– Ааа, без такива! – обадох се аз.

– Моля?

– Никакви камшици.

– Ама нали само си играем? – учуди се Ариане.

– Да, но не искам да говориш така.

Ариане изпръхтя:

– Но това си е съвсем нормално – възпротиви се. – А пък и ти... – И отново завъртя мъхнатите си островърхи уши. – Ти... нали щеше да мълчиш?

Вече не ми се играеше на конче. Ариане беше твърде строга. А и ми беше дотегнало да галопирам.

– Искаш ли тогава да играем на гоненица? – попита Ариане.

– Ами, добре.

Ариане издаде звук, наподобяващ цвилене. Прозвуча хем като кон, хем като магаре. Тогава разбрах защо предпочиташе да е дресьорът, а не конят.

– Ти гониш! – викна Ариане. И побягна. В тръс и после в галоп. За секунди изчезна.

– Защо стоиш сама, Имара?

Беше госпожа Катò. Казах ѝ, че играем на гоненица и че аз гоня, но и че Ариане много бързо бяга.

– Аха – каза госпожа Катò и попита къде е Зеб. сега.

– Ариане – поправих я.

Госпожа Катò кимна:

– Да, къде е?

– Не знам.

– Аха – повтори отнесено госпожа Катò.

Огледахме училищния двор. Той въобще не е голям, но не се виждаше никаква зебра.

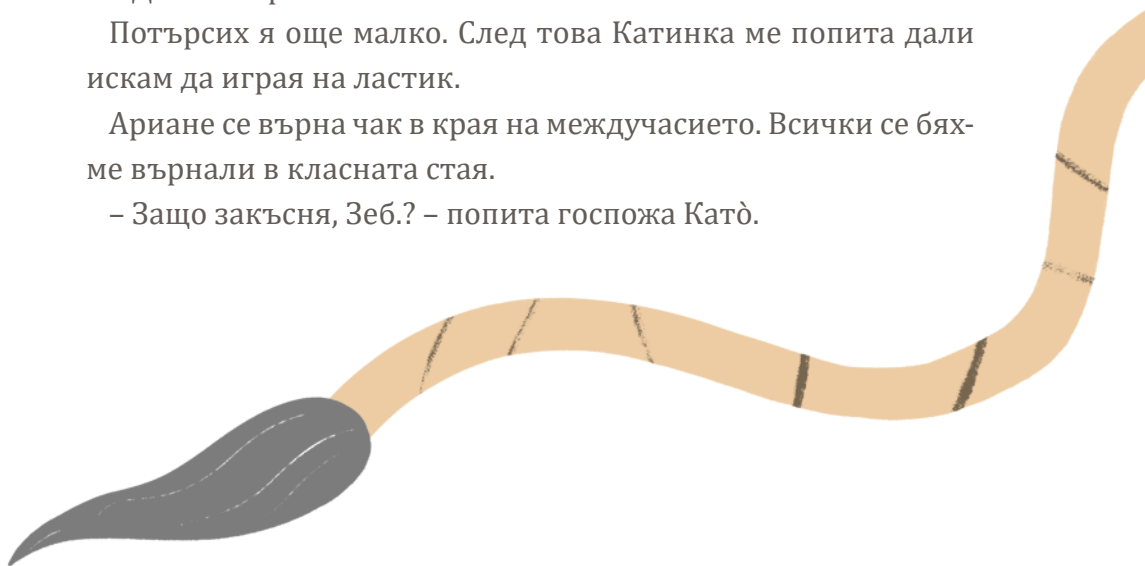
– Ще се върне – увери ме госпожа Катò.

– Да – отвърнах.

Потърсих я още малко. След това Катинка ме попита дали искам да играя на ластик.

Ариане се върна чак в края на междучасието. Всички се бяхме върнали в класната стая.

– Защо закъсня, Зеб.? – попита госпожа Катò.

– Ариане – поправи я Ариане. И отвърна: – Играхме на гоненица.

– Но междучасието отдавна свърши – отбеляза госпожа Катò.

Ариане кимна утвърдително. Видях, че дъвче нещо. Госпожа Катò също го видя.

– Какво дъвчеш? – попита тя.

– Нищо не дъвча – отвърна бързо Ариане.

– В час не се дъвче дъвка – отсече госпожа Катò.

– Не е дъвка.

– Значи *все пак* нещо дъвчеш.

Ариане поклати лекичко глава. С предното си ляво копито почеса предния си десен крак.

– Изплюй! – нареди госпожа Катò и сложи ръка под муцуната на Ариане.

Ариане изплю и шепата на госпожа Катò се напълни. С нещо зелено. И мокро.

– Ариане, какво е това? – попита ужасено госпожа Катò.

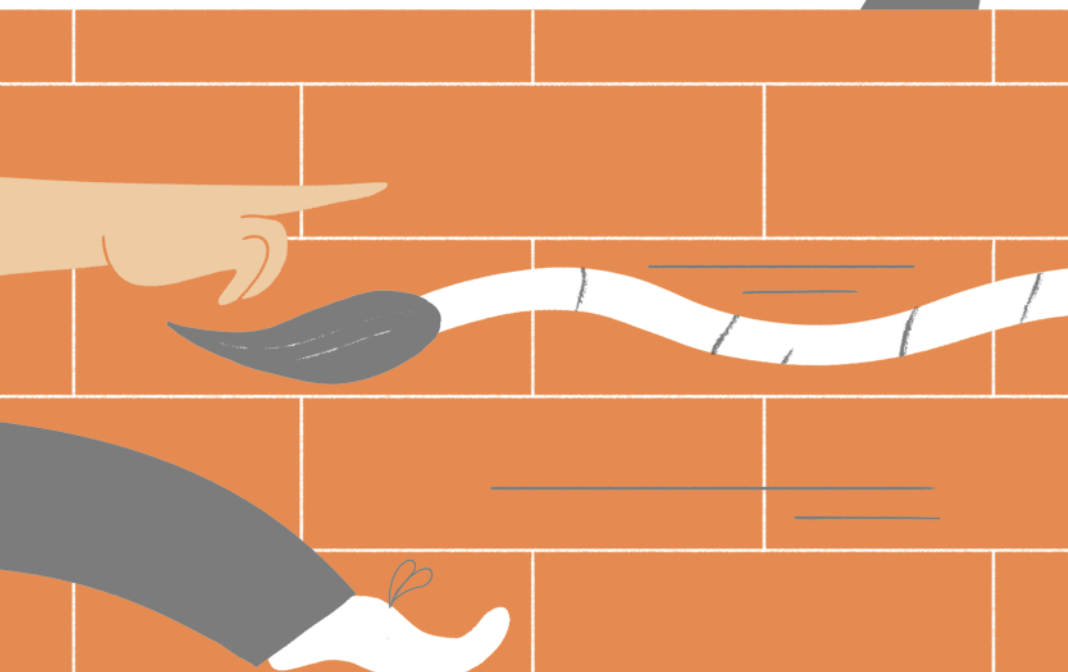

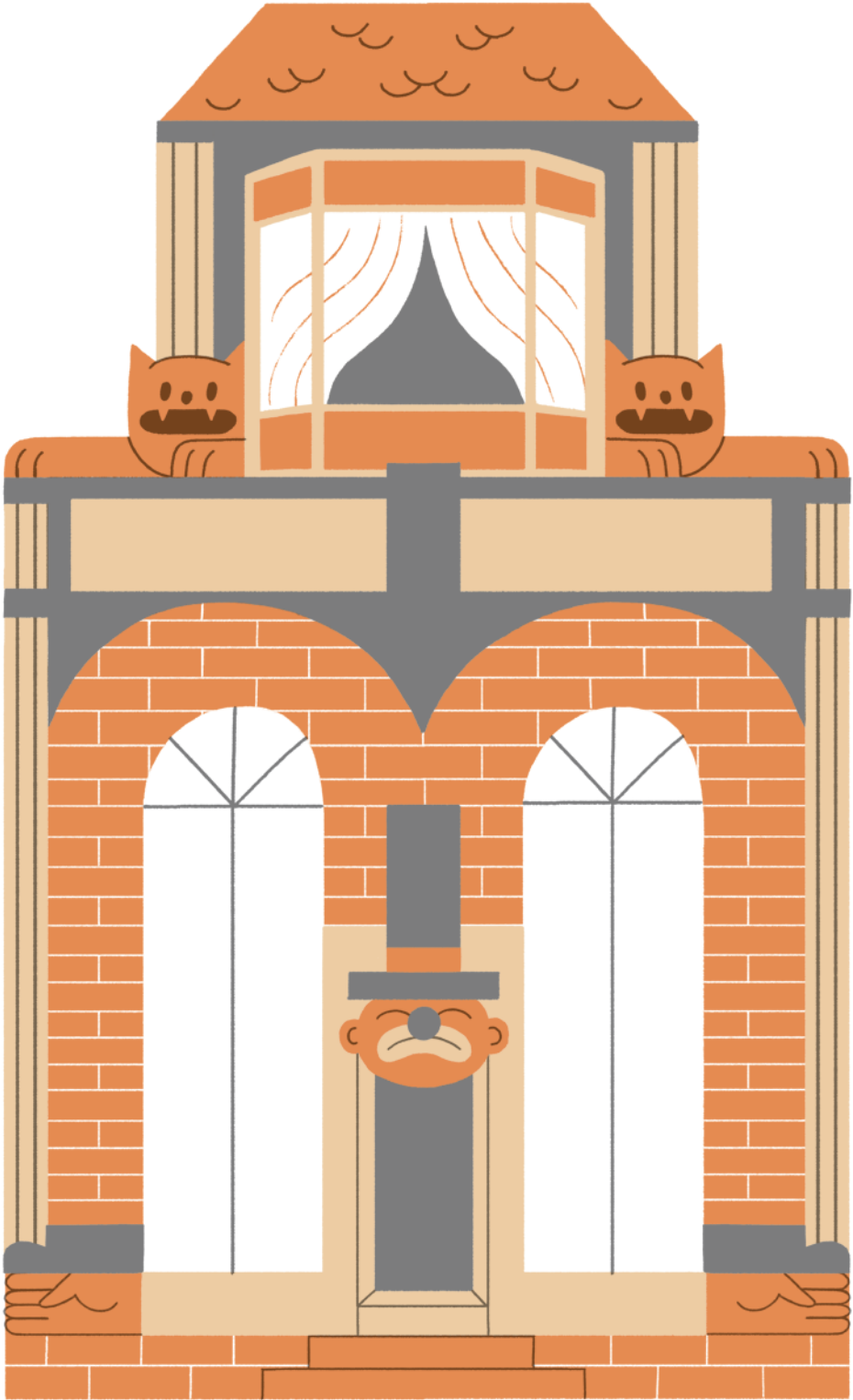

– Листенца – каза Ариане.

– Хм. – Госпожа Катò ги помириса. След това отиде до кошчето за боклук, изтръска мократа смес и си избърса ръката в панталона.

– Сядай си бързо на мястото – обърна се към Ариане. – Сега имаме час по математика.

2. Ози

– Само разглеждаш ли? – пита собственикът на магазинчето. – Или мога да ти помогна с нещо? – Поглежда ме с очакване, но аз не знам какво да му кажа.

Нямах представа, че шегите са толкова скъпи. Сигурно затова баща ми не се шегува често. Факт е, че не сме особено богати, макар че миналата седмица той просто ей така си купи нова кола. Типично в негов стил. Когато я показа на мен и на сестра ми, не ни позволи дори да я докоснем и заяви, че ще я мие поне два пъти седмично.

– Тате. – Мила посочи мястото над задната лява гума. – Тук има нещо одраскано.

Баща ми се стъписа. Наведе се и заби нос в лака на колата.

– Къде, къде? – извика. – *Къде?*

– Шегичка – отвърна Мила, но баща ми хич не го досмеша. Всичките ни пари били вложени в тази кола. И той нямаше и пукнат цент за нова шега.

В джоба си имам четиринадесет евро и тридесет цента. Това са всичките ми спестявания. Но шегите в този магазин струват двойно повече.

– Имате ли от по-евтините шеги? – осмелявам се да попитам.

Магазинерът се намръщва.

– Не сме почитатели на евтините шеги – отговаря. – Какво точно търсиш?